

ปาฐกถารีย์จากบารมีหลวงพ่อทวด

พิงพันธุ์ เนตรรังษี¹

มีคนจำนวนไม่น้อยที่เคยได้ยินกิตติศัพท์ อภินิหารของหลวงพ่อทวด หรือหลวงปู่ทวดเหยียบทะเลน้ำจืด แห่งวัดช้างให้ อำเภอกอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี มาบ้างแล้ว บางท่านก็อาจประสบด้วยตนเอง หรือได้รับคำบอกเล่ากล่าวขานต่อ ๆ กันมา ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าเป็นความจริงเพราะได้ประสบมาแล้วด้วยตนเองหลายครั้ง มีครั้งสำคัญที่จะนำมาเล่าสู่กันฟัง ณ โอกาสนี้ 4 ครั้ง

ข้าพเจ้าเริ่มรับราชการเป็นนายตำรวจสัญญาบัตร ยศร้อยตำรวจตรี เมื่อปี พ.ศ.2490 ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2497 ย้ายไปรับราชการที่จังหวัดยะลา ก็ได้พระเครื่องหลวงพ่อทวดวัดช้างให้ (รุ่นแรก) มาห้อยคอจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ตลอดระยะเวลาที่รับราชการตำรวจจนกระทั่งเกษียณอายุราชการในปี พ.ศ.2530 ได้ผจญกับโจรผู้ร้ายและเหตุอันตรายต่าง ๆ มากมาย คิดว่าตัวเองได้รอดชีวิตและประสบความสำเร็จในหน้าที่ราชการ ก็เพราะความมุ่งมั่นกระทำดี โดยมีบารมีหลวงปู่ทวดคุ้มครอง

ครั้งที่ 1. ระเบิดขวาง

เริ่มที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเมืองพระมาแต่โบราณกาล เฉพาะในเขตเทศบาลเมืองมีวัดรวมกันถึงสองร้อยวัดเศษ แต่นครศรีธรรมราชกลับเป็นจังหวัดที่มีสถิติโจรผู้ร้ายและคดีอาชญากรรมสูงสุดติดต่อกันมานาน ต่อมาในปี พ.ศ.2503 กรมตำรวจได้มีคำสั่งแต่งตั้งท่านอาจารย์

พล.ต.ต.ขุนพันธรักษ์ราชเดช เป็นผู้บังคับการตำรวจภูธรเขต 8 (นครศรีธรรมราช) เฉพาะตัวท่าน พล.ต.ต.ขุนพันธรักษ์ราชเดชนี้ เป็นมือปราบที่โจรผู้ร้ายเกรงกลัวมาก มีกิตติศัพท์เล่าลือว่า ท่านเป็นผู้ยุ่งยงกระพัน ยิ่ง พันไม่เข้า แม้แต่เด็กที่กำลังร้องไห้อยู่ เมื่อเอ่ยชื่อท่านเด็กจะหยุดร้องทันที และในเดือนกันยายน 2503 กระทรวงมหาดไทยได้แต่งตั้งนายสันต์ เอกมหาชัย มือปราบอีกท่านหนึ่งจากจังหวัดลพบุรี มาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช ต่อมาในเดือนสิงหาคม 2503 ข้าพเจ้าก็ได้รับการเลื่อนตำแหน่งจากรองผู้กำกับกับการตำรวจภูธรจังหวัดยะลาไปเป็นผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช แทน พ.ต.ท.เฉลิมไทย ธรรมประทีป ซึ่งย้ายไปจังหวัดพังงาอีกด้วย

ในห้วงเวลาดังกล่าวเขตพื้นที่อำเภอปากพนัง อำเภอหัวไทร อำเภอเชียรใหญ่ของนครศรีธรรมราช มีกลุ่มคนร้ายสำคัญที่มีหัวหน้าชื่อแสง (จ๋านามสกุลไม่ได้) ซึ่งชาวบ้านและทางราชการมักจะเรียกว่า เสือแสง เพราะเสือแสงมีสมัครพรรคพวกมากมาย ได้ก่อคดีสำคัญๆ เช่น ปล้น ฆ่า จุดผู้หญิงไปข่มขืน ไว้นับสิบๆ คดี ชาวบ้านจึงเกรงกลัวอิทธิพลของเสือแสง เมื่อเกิดเหตุและเจ้าหน้าที่ไปสอบสวน จะไม่มีผู้ใดกล้าให้การเป็นพยานยืนยันการกระทำของเสือแสงเลยแม้แต่คนเดียว

ท่าน พล.ต.ต.ขุนพันธรักษ์ราชเดช จึงไปตั้งกองอำนวยการปราบปรามคนร้ายกลุ่มนี้อยู่ที่บ้าน

¹ กรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

หัวหน้าตำบลเกาะเกิด อำเภอเชียรใหญ่ และได้
ออกประกาศให้เสื้อแสงเข้ามอตัว มิฉะนั้นจะจับตาย
ต่อมาในเดือนมกราคม พ.ศ.2504 ปู่ของเสื้อแสง
(จำชื่อไม่ได้) ซึ่งเกรงว่าเสื้อแสงจะถูกทางการจับตาย
ได้นำตัวเสื้อแสงเข้ามอตัวต่อ พล.ต.ต.ขุนพันธ์ฯ
ที่กองปราบปรามบ้านหัวถนนเพื่อต่อสู้อีก เสื้อแสง
จึงหมดอิสรภาพ โดยถูกควบคุมตัวระหว่างสอบสวน
อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเชียรใหญ่ ซึ่งมี
ร.ต.อ.วิโรจน์ วรรณธร เป็นผู้บังคับกอง เสื้อแสงถูก
ควบคุมตัวอยู่ได้ไม่กี่วันก็คิดหลบหนีด้วยการใช้
อุบายเผากระดาษหนังสือพิมพ์ในห้องควบคุมทำให้
เกิดควันไฟขึ้นมองอะไรไม่เห็น นายสิบเวรกับยาม
สถานีได้ช่วยกันไขกุญแจประตูห้องควบคุมเสื้อแสง
เพื่อจะเข้าไปดับไฟ เสื้อแสงจึงฉวยโอกาสวิ่งสวน
ออกมา และแย่งอาวุธปืนเล็กยาวของยามสถานี
หลบหนีไปได้ง่ายตาย เนื่องจากวันนั้นเป็น
วันหยุดราชการไม่มีตำรวจอื่นอยู่ที่สถานี เมื่อข้าพเจ้า
ได้รับรายงานเหตุจึงพร้อมด้วย นายสันต์ เอกมหาชัย
ผู้ว่าราชการจังหวัด และกำลังตำรวจจำนวนหนึ่ง
เดินทางไปอำเภอเชียรใหญ่ในวันรุ่งขึ้น (ในเวลานั้น
การคมนาคมยังไม่สะดวกถนนจากอำเภอเมืองไป
อำเภอเชียรใหญ่ยังไม่มี การไปอำเภอเชียรใหญ่ ต้อง
ลงเรือหางยาวไปจากอำเภอปากพนัง) เมื่อไปถึง
สถานีตำรวจภูธรอำเภอเชียรใหญ่ในตอนบ่าย กำลัง
ตำรวจส่วนล่วงหน้าของข้าพเจ้าได้กลับมารายงาน
ว่าได้เกิดการยิงต่อสู้กับเสื้อแสงและพวกที่เชิงเขา
พระบาท อำเภอเชียรใหญ่ สมุนของเสื้อแสงถูกยิงตาย
2 คน เข้าใจว่าเสื้อแสงได้รับบาดเจ็บ ถอยหนีขึ้นเขา
พระบาทไป ข้าพเจ้ากับนายสันต์ เอกมหาชัย และ
กำลังตำรวจ จึงออกเดินทางจากอำเภอเชียรใหญ่ขึ้น
เขาติดตามจนพบและเกิดการยิงต่อสู้กับฝ่ายเสื้อ
แสงอีกเป็นระยะๆ โดยฝ่ายเสื้อแสงอยู่บนพื้นที่ภูเขา
สูงซึ่งเป็นชัยภูมิที่ดีกว่า ฝ่ายเราจึงต้องระวังตัวและ
ค่อยๆ คลานขึ้นไปช้าๆ เพราะฝ่ายตรงข้ามยังคงยิง

ลงมาตลอดเวลา พวกเราสู้กลับหน้าขึ้นไปเป็นรูป
แฉกหน้ากระดาน คู่หนึ่งฝ่ายตรงข้ามได้ขว้างลูก
ระเบิดมือลงมา ระเบิดตรงหน้าข้าพเจ้าห่างไปประมาณ
2 เมตร สะเก็ดระเบิดถูก ร.ต.อ.วิศิษฐ เอกอุดม และ
ส.ต.ต.สุรศักดิ์ พรหมมาศ ซึ่งหมอบอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้า
ทางซ้ายและทางขวาทั้งสองข้างได้รับบาดเจ็บสาหัส
เฉพาะ ร.ต.อ.วิศิษฐ นั้นมีเลือดไหลท่วมตัว สลบไป
ไม่ได้สติ ส.ต.ต.สุรศักดิ์ ได้รับบาดเจ็บจากสะเก็ด
ระเบิด 3 แห่ง ยังมีสติคืออยู่ส่วนข้าพเจ้าไม่ได้รับบาดเจ็บ
เลยแต่ที่ไม่ดำมป็นคาร์บิน ซึ่งข้าพเจ้าถืออยู่ถูก
สะเก็ดระเบิดทะลุ 2 รู ข้าพเจ้าจึงสั่งการให้รับนำคน
เจ็บทั้งสอง ส่งโรงพยาบาลทันทีโดยทำแคร่หามคน
เจ็บลงจากเขาพระบาทไปลงเรือหางยาวที่หน้าอำเภอ
เชียรใหญ่ แล้วไปขึ้นเรือที่อำเภอปากพนัง เพื่อขึ้นรถ
ต่อไปส่งที่โรงพยาบาลทหารค่ายวชิราวุธ อำเภอ
เมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งมีนายแพทย์ พันเอกบุญยัง
อนุเขตต์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลฯ เป็นผู้ทำการ
ผ่าตัดเอาสะเก็ดระเบิดออกจากตัว ร.ต.อ.วิศิษฐ ด้วย
ตนเองได้ 20 ชิ้นเศษ ระหว่างนั้น ร.ต.อ.วิศิษฐ
สลับไป 2 วัน 2 คืน ซึ่งทางแพทย์ผู้ทำการผ่าตัดก็
ไม่กล้ารับรองว่าจะฟื้นขึ้นมาหรือไม่ แต่ในวันที่สาม
ร.ต.อ.วิศิษฐ เอกอุดม ก็ฟื้นขึ้นมาและรอดชีวิตมาได้
ส่วนเสื้อแสงได้ถูกกระสุนปืนของฝ่ายเราจบชีวิตลง
ในที่สุดเช่นเดียวกับลูกสมุนอีกสองคน ข้าพเจ้าเชื่อ
ว่าทุกคนที่รอดชีวิตในครั้งนั้นเพราะทำความดีบารมี
หลวงพ่อดวงจิตจึงคุ้มครอง

ครั้งที่ 2 เครื่องบินตก

ต้นปี พ.ศ.2510 เป็นระยะเวลาที่ผู้ก่อการ
ร้ายคอมมิวนิสต์ทำการต่อสู้ด้วยอาวุธในประเทศซึ่ง
เริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ.2508 และทวีความรุนแรงมากขึ้น
ใน ปี พ.ศ.2510 ทางการสืบทราบฝ่าย ผกค. ได้
มีการตั้งค่ายฝึกอาวุธขึ้นในพื้นที่ป่าเขาระหว่าง
ตะเข็บรอยต่อเขต 3 จังหวัด คือ สุราษฎร์ธานี ระนอง

และพังงา กรมตำรวจและหน่วยยูซอมของสหรัฐอเมริกา (ซึ่งเข้ามาช่วยเหลือปรับปรุงงานของกรมตำรวจในการต่อสู้กับ ผกค.) จึงตกลงใจส่งเครื่องบินขนาดเล็กของยูซอมไปทำการสำรวจพื้นที่ดังกล่าวทางอากาศ โดยในวันที่ 20 มกราคม 2510 นายดอน ฮาร์เปอร์ นักบินของยูซอม ได้นำเครื่องบินปอร์เตอร์ (ซึ่งเป็นเครื่องบินขนาดเล็กมี 8 ที่นั่งใบพัดเดี่ยว) ไปรับ พ.ต.อ.แซม อินทรสถิตย์ รองผู้บังคับการตำรวจภูธร เขต 8 และข้าพเจ้า (ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดระนอง) จากสนามบินชั่วคราวจังหวัดระนองเพื่อเดินทางไปสมทบกับคณะสำรวจที่จังหวัดภูเก็ต

คืนนั้นคณะสำรวจพักนอนที่ภูเก็ต โดยนัดหมายกันว่าจะออกบินไปสำรวจค่าย ผกค. ตามข่าวบริเวณป่ารอยต่อเขตระหว่าง สุราษฎร์ธานี ระนอง และพังงา ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นโดย พ.ต.ท.ยินดี สังวรเวชภัณฑ์ ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต เป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารค่ำและรับปากว่าจะร่วมเดินทางไปสำรวจด้วย (แม้ภูเก็ตจะไม่ได้อยู่ในเขต ผกค.ก็ตาม)

รุ่งเช้า 21 มกราคม 2510 คณะสำรวจทุกคนไปพร้อมกันที่สนามบินภูเก็ต เวลาประมาณ 08.00 น. (เวลานั้นสนามบินภูเก็ตยังเป็นสนามบินภายในประเทศ มีรันเวย์ยาวเพียงไม่กี่ร้อยเมตร ใช้สำหรับเครื่องบินขนาดเล็กขึ้นลงเท่านั้น) คงขาดแต่ พ.ต.ท.ยินดี คนเดียวที่ยังไม่มา พวกเรารอคอย พ.ต.ท.ยินดี อยู่จนเวลาเกือบ 09.00 น. พ.ต.ท.ยินดี จึงไปถึงสนามบิน ข้าพเจ้าได้ต่อว่า พ.ต.ท.ยินดี ที่มาช้าทำให้ทุกคนรอนาน พ.ต.ท.ยินดี ซึ่งปกติเป็นคนชอบพูดที่เล่นทีจริงอยู่เสมอ ได้พูดว่า “ที่มาช้า เพราะยังไม่ได้ทำประกันชีวิต กลัวเครื่องบินตก” ข้าพเจ้าก็ตอบไปว่า “ไม่ต้องกลัว อ้อมีหลวงพ่อดูแลไปด้วย” (หมายถึงหลวงพ่อดูแลที่ข้าพเจ้าห้อยคออยู่) ทุกคนที่ได้ฟังข้าพเจ้าพูดได้ตอบกับ

พ.ต.ท.ยินดี พวกกันหัวเราะ ไม่ได้คิดอะไร เพราะทุกคนรู้ว่าพ.ต.ท.ยินดี เป็นคนชอบพูดเล่นแบบนั้นอยู่เสมอ หลังจากนั้นนายดอน ฮาร์เปอร์นักบินนำเครื่องบินปอร์เตอร์ และพวกเราอีกรวม 7 คน เร่งเครื่องขึ้นรันเวย์ขึ้นสู่อากาศแล้วเลี้ยววกกลับลำเพื่อเข้าสู่เส้นทาง ขณะนั้นเครื่องบินอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ 200 เมตร เครื่องยนต์ได้เกิดขัดข้องดับลง นายดอนฮาร์เปอร์ นักบิน จึงพยายามนำเครื่องร่อนลงบริเวณสวนยางปลูกใหม่ ซึ่งห่างจากสนามบินประมาณหนึ่งกิโลเมตร ขณะที่เครื่องบินปักหัวดิ่งลงสู่พื้นและปีกเครื่องบินฉีกขาดเพราะกระแทกกับกิ่งไม้ใหญ่ วินาทีนั้นข้าพเจ้าคิดว่าคงเป็นวาระสุดท้ายของชีวิต แต่ก็ยังคงภาวนานึกถึงบารมีหลวงพ่อดูแลตลอดเวลา ขณะที่เครื่องดิ่งลงสู่พื้น ปีกของเครื่องบินได้ตัดกิ่งยางออกเป็นท่อนๆ ทำให้ช่วยลดความเร็วลงได้มากเมื่อเครื่องลงกระทบพื้นได้ลื่นไถลไปอีกราว 100 เมตร ไปชนกับจอมปลวกใหญ่จึงหยุดนิ่ง ลำตัวเครื่องบินย่นเข้าไปเนื่องจากแรงกระแทก ทำให้ประตูทั้งสองข้างเปิดออกได้เอง เก้าอี้ที่นั่งด้านหลังถูกแรงอัดกระแทกดันมารวมกองข้างหน้า ยังโชคดีที่ทุกคนคาดเข็มขัดนิรภัยซึ่งช่วยพวกเราไว้ไม่ให้กระเด็นออกไปนอกเครื่องบิน หรือคอหัก นักบินยังมีสติดีรีบบอกให้ทุกคนรีบปลดเข็มขัดนิรภัยแล้ววิ่งออกไปให้ไกลจากเครื่องบิน เพราะเกรงเครื่องบินจะระเบิดและเกิดไฟไหม้ ตอนนั้นฝุ่นคลุ้งตลบไปหมดมองเกือบไม่เห็นทาง เมื่อออกจากเครื่องบินได้ ทุกคนต่างวิ่งหนีสุดชีวิต โดยวิ่งไปคนละทิศคนละทางและยังไม่รู้สึกเจ็บปวดจากการบาดเจ็บ เพราะความตกใจและกลัวเครื่องบินจะระเบิด แต่โชคดีที่เครื่องบินไม่ระเบิด และไม่มีผู้ใดเสียชีวิต เพียงแต่นายดอน ฮาร์เปอร์ นักบินศีรษะแตก พ.ต.ท.ยินดี ผู้ชอบพูดเล่นเจ็บมากกว่าใคร เนื่องจากซีโครงหักหลายซี่ ข้าพเจ้าเลือดกำเดาออกมากเพราะจุกไปกระแทกพนักเก้าอี้ด้านหน้า และเอ็นข้อเท้าขาดไปหนึ่งเส้น

เดินเขยยกอยู่หลายเดือน หากไม่มีรองเท้าบูทหุ้มข้อช่วยไว้คงเจ็บมากกว่านี้ส่วนคนอื่นอีก 5 คน ได้รับความเจ็บคนละเล็กคนละน้อยเท่านั้น หน่วยกู้ภัยและรถพยาบาลซึ่งมาถึงภายหลังได้เห็นสภาพเครื่องบินแล้ว ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่น่าจะรอดมาได้ เพราะเครื่องบินพังยับเยินจนไม่อาจซ่อมใช้การได้อีก เป็นเรื่อง que ทุกคนรอดตายมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ เฉพาะนายดอน ฮาร์เปอร์ นั้นเป็นนักบินมือหนึ่งที่มีประสบการณ์ในการบินสูงมาก ทำการบินมาแล้ว 17 ปี คราวนี้เป็นอุบัติเหตุครั้งแรกในชีวิตการบินของเขา

ครั้งที่ 3 รถตกคลองประปาที่ลพบุรี

ตอนนั้นย้ายมารับราชการที่สงขลา ระหว่างไปประชุมที่กรมตำรวจกรุงเทพฯ (ประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2521) ยรรยง เนตรรังษี น้องชายซึ่งเป็นวิศวกรซ่อมบำรุงทางรถไฟอยู่ที่อำเภอบ้านหมี่ลพบุรี โทรศัพทท์แจ้งว่าคุณพ่อป่วยรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลบ้านหมี่ วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ข้าพเจ้าไม่มีประชุม จึงพร้อมด้วยครอบครัวเดินทางโดยรถยนต์ไปบ้านหมี่ เพื่อเยี่ยมคุณพ่อ โดยไปกัน 4 คน มีวีระเชษฐ บุตรชายเป็นคนขับ สุวลักษณ์ บุตรสาวนั่งหน้าคู่กับคนขับ ส่วนข้าพเจ้าและสุชาดา ภรรยา นั่งข้างหลัง จากกรุงเทพฯ ถึงลพบุรีถนนดีลาดยางตลอด แต่จากลพบุรีไปอำเภอบ้านหมี่อีก 30 กิโลเมตรเป็นถนนดินลูกรังยังไม่ลาดยาง ขนานไปกับคลองประปา บนพื้นถนนมีกรวดเล็กๆ อยู่มาก เมื่อวีระเชษฐขับรูดออกจากลพบุรีไปอำเภอบ้านหมี่ รดวิ่งไปได้ประมาณ 10 กิโลเมตร ด้วยความเร็วค่อนข้างสูง เมื่อถึงทางโค้งซึ่งมีลูกกรวดอยู่มาก รถได้เสียหลัก วิ่งแฉลบตกลงไปในคลองประปา เนื่องจากไม่มีรั้วกั้นระหว่างถนนกับคลอง น้ำในคลองประปาไหลเชี่ยวแรงทั้งลึกและกว้างมาก ครั้งแรกที่รถวิ่งตกลงไปอยู่กลางคลองยังไม่จม คงลอยน้ำอยู่ครึ่งคันแค่ขอบกระจกหน้าต่างไม่สามารถเปิดประตูดึงได้ ข้าพเจ้า

ยังมีสติได้อารานาหลวงพ่อดูที่ห้อยคออยู่ให้ช่วยคุ้มครอง แล้วบอกภรรยาและบุตรสาว (ซึ่งว่ายน้ำไม่เป็นทั้งสองคน) ว่าเมื่อออกจากรถได้แล้วให้พยายามพুষน้ำช่วยตัวเอง อย่าตกใจและอย่าถอดคนช่วยมิฉะนั้นจะพากันจมน้ำตายหมด จากนั้นก็บอกให้วีระเชษฐ หมุนกระจกด้านคนขับลงแล้วออกจากรถ อ้อมมารับน้องสาวทางด้านหลังขณะนั้นน้ำเริ่มเข้ามาในรถทางช่องหน้าต่างข้างแล้ว ส่วนข้าพเจ้าก็ช่วยดึงตัว สุวลักษณ์บุตรสาวให้ปีนข้ามพนักพิงด้านหน้ามาทางด้านหลัง แล้วหมุนกระจกด้านหลังซ้ายออกส่งตัวสุวลักษณ์ซึ่งว่ายน้ำไม่เป็นให้วีระเชษฐรับไป ตอนนั้นน้ำได้เข้ามาเกือบเต็มคันรถแล้ว เมื่อข้าพเจ้าออกจากรถและดึงสุชาดา ภรรยาออกมาได้อย่างหวุดหวิด รถก็จมนลงในน้ำทั้งคัน ทั้ง 4 คน (ซึ่งว่ายน้ำไม่เป็น 2 คน) พยายามช่วยพุงกันว่ายน้ำหนีออกให้ห่างจากรถโดยเร็ว เพราะรู้ว่าเมื่อรถจมนลงจะเกิดแรงดูดทำให้สิ่งที่อยู่เหนือรถจมนตามลงไปด้วย ทั้ง 4 คนตะเกียกตะกายรอดชีวิตมาขึ้นฝั่งได้อย่างทุลักทุเล ด้วยความมีสติไม่ตื่นตกใจมากนัก และพยายามพুষน้ำช่วยตัวเองจนถึงฝั่งได้โดยปลอดภัย

เมื่อตะกายขึ้นไปยังบนตลิ่งริมถนนระหว่างพักเหนื่อยและรอความช่วยเหลือ ก็มีชาวบ้านหลายคนในบริเวณใกล้เคียงซึ่งคงได้ยินเสียงรถที่ตกลงไปในน้ำ วิ่งมาดูเหตุการณ์ บอกว่าที่ใกล้ๆ กันนี้ เมื่ออาทิตย์ก่อนก็มีรถเบนซ์ตกลงไปคันหนึ่ง คนขับรอดมาได้ แต่เจ้าของรถจมน้ำเสียชีวิต ต่อมาได้มีชายคนหนึ่งมาแนะนำว่าให้รีบหาเชือกกับไม้ไผ่มาปักแล้วดำน้ำลงไปผูกรถไว้มิฉะนั้นจะหารถไม่พบเนื่องจากน้ำลึก และไหลเชี่ยวมาก ข้าพเจ้าจึงมอบเงินในกระเป๋าสดางค์ที่เปียกน้ำให้ไป 200 บาท ซึ่งเขาหายไปพักหนึ่งก็กลับมาพร้อมด้วยไม้ไผ่ลำยาวกับเชือกไนลอนชนิดหนึ่งแล้วช่วยดำน้ำลงไปหารถจนพบ เอาไม้ไผ่ปักเป็นหลักผูกเชือกโยงกับคันชนรถที่จมอยู่ใต้น้ำไว้ ต่อมาอีกราวหนึ่งชั่วโมงเมื่อรถกู้ภัยมาถึง

จึงช่วยกู้รถขึ้นมาได้ นับว่าเป็นประสบการณ์ที่ข้าพเจ้ากับครอบครัวรอดชีวิตมาได้อย่างปาฏิหาริย์ เพราะบารมีหลวงพ่อดอกอีกครึ่งหนึ่ง

ข้อควรคิด รถยนต์ในปัจจุบันนี้ กระจกหน้าต่างปิด-เปิดด้วยระบบไฟฟ้า ไม่ได้ใช้มือหมุนเหมือนรถสมัยก่อนที่ข้าพเจ้าเคยประสบเหตุ ดังนั้นหากรถตกลงไปในน้ำระบบไฟฟ้าอาจใช้การไม่ได้ และทำให้เปิดกระจกหน้าต่างลงไม่ได้ คนที่ติดอยู่ในรถอาจเป็นอันตรายจากการจมน้ำเพราะไม่สามารถออกมาจากรถได้

เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว เจ้าของรถควรมีค้อนหรือของหนักๆ สำหรับทุบกระจกไว้ในรถด้วย เมื่อประสบอุบัติเหตุรถจมน้ำจะได้จากรถได้

ครั้งที่ 4 กลับจากแอฟริกาใต้

วันจันทร์ที่ 1 เมษายน 2545 ข้าพเจ้าและภรรยา เดินทางโดยเครื่องบินจากสนามบินเมืองโจฮันเนสเบิร์ก ประเทศสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ เพื่อกลับเมืองไทย หลังจากไปท่องเที่ยวฟารีในประเทศนั้นอยู่ 7-8 วัน โดยเที่ยวบินที่ SA288 ซึ่งเป็นเครื่องบินแบบโบอิง 747/300 สีเครื่องยนต์ ออกเดินทางเวลา 19.25 น. มีผู้โดยสารราว 200 คนเศษ เป็นการบินรวดเดียวโดยไม่ต้องเติมเชื้อเพลิงใช้เวลาเดินทางประมาณ 11 ชั่วโมง ถึงกรุงเทพฯ เมื่อบินออกจากสนามบินโจ-เบิร์ก (ชื่อที่เขาเรียกกันสั้นๆ อย่างนั้น) มาได้ประมาณครึ่งชั่วโมง พนักงานเตรียมการเสิร์ฟอาหารค่ำ ทุกคนต่างเปิดตาจ้องรับอาหารอยู่ เกิดมีแสงไฟแลบและมีเสียงดังคล้ายระเบิดทางปีกซ้ายทำให้เครื่องบินสั่นสะเทือนมาก ที่แรกคิดว่าเครื่องบินคงบินผ่านอากาศแปรปรวนที่เขาเรียกว่า

AIR TURBULENCE แต่ต่อมาอีกราว 5 นาที ก็เกิดการระเบิดไฟแลบขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มีเสียงผู้โดยสารที่เป็นหญิงหวีดร้องกันขึ้นทั้งลำเรือ เพราะความกลัวและไม่ทราบสาเหตุ เนื่องจากรู้สึกว่าเครื่องบินเอียง วูบวาบและความเร็วก็ลดลงด้วย ต่อมาสักพักหนึ่งก็ปัดันได้ประกาศว่าเครื่องยนต์ทางปีกซ้ายดับไปทั้ง 2 เครื่อง ขณะนี้ทำการบินอยู่โดยใช้เครื่องทางปีกขวา 2 เครื่องเท่านั้น ไม่ปลอดภัยที่จะเดินทางต่อไป จำเป็นต้องบินกลับเพื่อเปลี่ยนเครื่องบินลำใหม่ ขอให้ผู้โดยสารอยู่ในความสงบไม่ต้องตกใจกัปตันยังสามารถควบคุมเครื่องบินให้บินอยู่ได้ และก่อนที่จะบินลงสู่รันเวย์ต้องปล่อยน้ำมันในถังซึ่งยังมีอยู่อีกประมาณ 10 กว่าชั่วโมงบินทิ้งเสียก่อน เพื่อให้เครื่องบินมีน้ำหนักเบา จึงจะนำเครื่องลงได้โดยปลอดภัย เมื่อพวกเราได้รับทราบต่างก็ภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ โดยเฉพาะหลวงปู่ทวดที่ข้าพเจ้าห้อยคออยู่ ช่วยคุ้มครองไม่ให้เครื่องบินตก หลังจากเครื่องบินวนรอบสนามบินโดยเปิดถังทิ้งเชื้อเพลิงจนเครื่องเบาเห็นว่าปลอดภัยแล้วก็ร่อนลงสู่รันเวย์โดยสวัสดิภาพ ผู้โดยสารพากันตบมือดีใจที่รอดตายมาได้และชื่นชมความสามารถของกัปตัน ที่นำเครื่องลงได้อย่างปลอดภัย ขณะนั้นเวลาประมาณ 3 ทุ่ม แต่เครื่องก็ยังจอดนิ่งอยู่ในความมืดกลางรันเวย์ ไม่มีทั้งอาหารและน้ำ จนกระทั่ง 5 ทุ่มครึ่งจึงมีรถมาขนถ่ายพวกเรานำกลับไปยังอาคารสนามบินอีกครั้ง กัปตันประกาศขอโทษที่เครื่องบินขัดข้องทำให้เราเดินทางไม่ได้ และไม่อาจจัดหาเครื่องใหม่มาแทนได้ในคืนนั้นได้ จำเป็นต้องจัดที่พักให้เรานอนต่ออีกหนึ่งคืนแต่ก็นับว่ายังโชคดีที่เครื่องบินไม่ตก รอดตายมาได้อีกครั้งหนึ่ง

